

Rábawa nedělní.

Príloha ku „katolickým novinám.“

Číslo 31.

Ratibor, dne 3. srpna 1902.

Ročník 10.

Kalendář pro tento týden.

Měsíc srpen čili August.

- Neděle, 3. srpna: (11. po sv. Duchu.) Nalezení těla sv. Štěpána, prvo-muč. ; sv. Eudie, učence sv. Pavla ; bl. Venno, bisk. ;
- Pondělí, 4. srpna: Sv. Dominik, zakladatel řádu kazatelského ; sv. Perpetua, manželka ; sv. Protasius, muč. ;
- Úterý, 5. srpna: Slavnost P. Marie Sněžné ; sv. Afra, muč. ; sv. Eufignius, muč. ; sv. Kasian, bisk. ; sv. Donna, wdova.
- Středa, 6. srpna: Proměnění P. Ježíše Krista ; sv. Sixtus II., papež a muč. ; sv. Justus a Pastor, muč. ; sv. Hermisdas, papež.
- Čtvrtek, 7. srpna: Sv. Oswald, král, muč. ; sv. Rajetan, zakladatel řádu ; sv. Donat, bisk. muč. ; sv. Wittricius, bisk.
- Pátek, 8. srpna: Sv. Chriat, Vargus a Smaragd, muč. ; sv. Štěpán I. papež, muč. ; sv. Hormizda, muč. ; sv. Emilian, bisk.
- Sobota, 9. srpna: Sv. Emigdius, bisk. ; sv. Roman, muč. ; sv. Sekundian, muč. ; sv. Werian, muč. ; sv. Firmus a Rustikus, muč.

Slavnost P. Marie Sněžné.

Hlavní město křesťanství, Řím, má více než 400 kostelů, nepočítaje kaple a soukromé modlitebny ; 70 kostelů jest zasvěceno Matce Boží. Mezi všemi kostely světného města zvláště 4 vynikají, přewyšující krásou a velebností všecky chrámy celého světa : chrám Spasitele v Lateraně, Marie Sněžné, sv. Petra a sv. Pavla.

Příčinou k vystavení velebného chrámu Marie Sněžné byl následující zážrak, jehož skutečnost nejen od věruhodných dějepisců dosvědčena, ale též o

papežů Mikuláše IV., Řehoře IX. a Pia IV. potvrzena jest.

Za papeže Liberie, který církvi sv. spravoval r. 352—363, žil v Římě muž vysoce rozený, bohabojný, jménem Jan, s manželkou svou, ctínoštní a urozeností sobě rovnou. Tito manželé jsoouce bez dětí toužebně žádali své veliké jmění zanechatí bl. Panně Marii, ale neměli, jakým způsobem by to měli učiniti.

V noci 4. srpna, tehdy v nejteplejším čase, zjevíla se Maria manželům ve snách říkouc, že rada přijímá poroučení jejich a přeje si, aby i její cti na kopci Ekwilinském vystavěli kostel. Na důkaz, že to není pouhý sen, nábrž skutečné zjevení doložila : „Misto, na kterém chrám vystaven býti má, naleznete ráno čerstvým sněhem pokryté.

Ráno, když sobě wespolek wyprawovali, co se jim bylo snilo, nemálo se podíwili, že oba měli ten sám sen, a poznáwajíce w tom prst Boží pospíchali i papeži Liberiovi, o radu jej žádat. Ještě větší bylo užasnuti jejich, když tento už o všem věděl, dostav to samo zjevení ve snách. Bez prodlení svolaw weskleré duchowenstwo pospíchali s tímto manžely, doprovázen weským zástupem lidí na kopek Ekwilinský, kde skutečně našli místo pro veliký chrám hodliné sněhem pokryté. Když začali plesati a chwálu Boží a Marie zpíwati, tu se nový zážrak stal před očima jejich. Snih začal tati a totiž napřed w takowých liniích, které tworily úplný zakladní rys velikého chrámu. — Za několik let byl tam velebný a skwostný chrám vystaven a pod tytulem „Sv. Maria Sněžná“ s weskou slawností poswěcen. Už podnes lid Řimský nejráději do tohoto chrámu pospíchá, přání a záležitosti srdce swého přimluwé Panně Marie odporučit ; tam také každý katolický poutník, který sw. místa we sw. městě nawštíwí, příchází, aby nebeskou matku uctil na místě od ní samé wywoleném. A Syn Boží sám se zalíbením patří na úctu, která je matce jeho na tomto místě wydáwá, a pobožnost ctitelů jejich myslchá a hojnými milostmi odměňuje. Tento swým půwodem wyznamenáný chrám křesťanská pobožnost ozdobilá krásnými pomníky dětinští lásky i Boží Rodičce. Tak sw. Otec Sixtus III. dal

stlepení tohoto hrámu szdobiti wzácnými mosai-
komi (z malých barewných kamenůw festawenými)
obrazy na památku inému církewního šfezského, na
kterémž bludař Nestorius byl odsouzen a důstojnost
Panny Marie, jakožto pravé Boží Rodičky znoma
prohlášena a potvrzena. Nábožná rodina krá-
lovska Španělská wěnowala první zlato, které z
Ameriky přišlo, na pozlacení stropu tohoto kostela.

Nejmácnější pollad P. Marie Sněžné jsou
jesličky, které sobě Syn Boží w Betlémě wymolil
za trůn. Jsouť uschowány w kapli Sixtinské pod
oltářem, uzavřený w drahé stříbrné truhle, kterou
král Španělský k tomu darowal. Jenom na wa-
noce a přes oltáře se tyto jesličky wěřejně ukazují
a k účtē wěřících wystavují.

Žal mnoho milionů křesťanůw asi už během
časůw před tímto podiwným trůnem welcbnosti
Boží se swatým Bernardem se modlilo: O můj
Ježíši, čím menším se ukazuješ w člowěčenství,
tím wětším jsi w lásce své, a čím více se poni-
žuješ pro mne, tím více zaslubuješ, abych tě mi-
lowal.

Na neděli 11. po sw. Duchu.

Čím jest jazyk w ústech dobrého, a čím w
ústech zlého člowěka?

„J mluwil právě.“

(Mark. 7, 35.)

Čím srdce oplývá, tím ústa přetékají, prawi
přislowí; podle prawdiwého tohoto přislowí pozná
se hodnost nebo nehodnost člowěka; podle jazyka
pozná se, čím člowěk jest, je-li dobrým nebo zlým;
sw. Frantisek Sales. (Přil. díl 3. kap. 26.) di:
„Žalo lékařowé umi wšborně zdrawi neb nemoc
člowěka pohledením na jazyk wylsoumati: tak nasse
řeči jisté jsou znamení, jak bychom se na srdci
měli. . . Kde nás boli, klademe ruku, co milu-
jeme, o tom rádi mluwíme;“ jakž jest člowěk, ta-
kows jest i jazyk; zlý člowěk, zlý jazyk; podle
toho jest něco jiného jazyk w ústech dobrého, a
něco jiného w ústech zlého člowěka; a čím jest w
ústech dobrého člowěka?

Sw. Bonaventura prawi: K trojmu účelu
dána jest člowěku řeč, totiž aby Boha chwálil,
bližního wzdělával, a na sebe žalowal;“ podle slow
těch již wíme, čím jest tedy jazyk w ústech dobrého
ohledem na Boha? Jazyk dobrého člowěka oslawuje
Boha, rozmnožuje čest a sláwu boží; srdce lidské,
jest-li je wěřici a Boha milující, labi jazyk jako
hudebník swůj nástroj, aby jazyk ten Boha osla-
wował, chwálil a welebil, co čini tak strže ústní
modlitbu a chwalozpěwy a nábožné písně.

Srdce lidské nastrojuje jazyk lidský, aby Boha
wěřejně wznáwal, wíru w Boha a we swaté ná-
boženství wěřejně wznáwal, wíru o Boha a we
swaté náboženství wěřejně na jewo dal, wíru hájil,
wíre jiné wpučowal a tak čest a sláwu boží roz-
šiřowal; srdce dobré labi jazyk, aby lidi wybižel,

by Boha ctíli, milowali a poslouchali; jazyk lidský
wzývá Boha wěřejně w duchowních i tělesných po-
třebách o pomoc a wylsouje Bohu wěřejně díky
za wšfecta obdržena dobrodini; tak jest jazyk w
ústech sprawedliwého co tlumočník dobrého srdce
oslawowatelem Boha, rozšiřowatelem cti a sláwy
Boží, wyznawacem wíry a swatého náboženství,
a rozšiřowatelem i lásky k Bohu; tak wyzývá
a rozmnožuje jazyk člowěku weliké zásluby ohledem
na Boha! A čím jest jazyk w ústech sprawedliwého
ohledem bližního swého? On jest bližního dobrým
učitelem, rádcem, těšitelem, obhájcem a powzbur-
zowatelem; hle, dobrý člowěk užívá jazyka swého,
aby bližního poučowal, dobře mu radil, ho w zár-
mutku těšil, k dobrému ho powzbuzowal, od zlého
ho warowal, ho láral a trestal, aby se bližního
swého ujal, když pomlouwán býwá, aby mu po-
máhal, když utiřlowán býwá; on oroduje za chudé
u bohačů; jazyk dobrého člowěka jest milosrdným
Samaritanem bližního: o co dobrého wylsonal již
jazyk pro lidi? Kdo to může sečísti? co dobrého
wylsonal jazyk dobrých a horlivých kněží, robitů,
učitelů a pěstounů, hospodářů a řemeslníků wáti
služebním a učním, dobrých a horlivých předsta-
wených?

A čím jest jazyk w ústech dobrého ohledem jeho
samého?

Z předešlého již wylowitá, že jazyk dobrého člo-
wěka welikých zásluh shromažďuje, nebo když jazyk
Boha chwálí a bližního wzdělává, tím samým jemu
zásluhu a odměnu zjednává; než toto není wšfecto,
co dobrý jazyk zjednává; jako strže jazyk každý
člowěk o welikou částku swých pomínností k Bohu
a k bližnímu wylsonává i welikou částku pomínností
k sobě samému a prospívá mu welmi; jazykem
swým ptá se dobrý člowěk o poučení a o radu jak
w duchowních tak tělesných potřebách; jazykem
uzdrawuje a wylčiřuje hříšník duffi swou we swaté
zpovědi, nebo strže stroušené wyznání dosahuje
odpuštění hříchů; jazykem čini člowěk za své hříchů
zadost, nebo wylsonává lajici slutel modlitby. Ja-
zykem potěšuje sebe člowěk; sw. Řehoř (Moral.
lib. 7.) prawi: Kdyby jazyk o utrpeních obtíž-
nostech pokojně promluwil, že swědomí (ze wnitř,
ze srdce) wymizela by bolest. Rány uzavřené
muči zajisté více; poněwadž, když se šhnotina
uwnitř páliči wymrhuje bolest se tu spáse proje-
wuje;“ ano tak jest tomu, nebo „šdlný bol, jest
bolu půl;“ postětnu-li si bližnímu, w trápěti a
zármutku mirti se bolest a ubýwá zármutku; hle
tak potěšuje jazyk w souzení a zármutku! Poznati
jste nyní, že welikou částku swých pomínností jak k
Bohu tak i k bližnímu jazyk w ústech sprawedli-
wého a to jak ohledem na Boha, tak i ohledem
na bližního a sebe samého jest; jazykem wylsonává
sprawedliwých mnoho pomínností; jazyk dobrého člo-
wěka wydobývá člowěku i čest, zásluhu a odměnu
časowou a wěčnou, on prospívá k časné i k wěčné
blazenosti, on jest jako žebítkem do nebe. Než čím

est jazyk w ústech zlého člověka? —

2. Wáči Bohu jest jazyk w ústech zlého člověka hancem a rouhačem tím nejwětšim; což není to jazyk, který w ústech zlého meřejně často Boha upírá, newěru a bezbožství hláša, základní pravdy swatého náboženství w posměch uwádí, sw. náboženství tupí, Církev w opowržení uwádí, i pronásledowání Církw a swatého náboženství vyhází a je sřiti, sw. náboženství, Krista Pána a wiru meřejně zapírá? Není to jazyk lidský, který w ústech zlého člověka wiru ze řdci lidské vyhází, hříchů dobré a dobrému zlé říká, mrav a ctnost hubí a lázi a hřích a nepravost chwálí a rozšiřuje, i uráží Boha vyhází, i nelajcnosti swádí? Není to jazyk zlého člověka, který w nestěsti Bohu se rouhá, Bohu klně, zoufala slova myslowuje? Nestupí jazyk zlého člověka papeže, biskupů a kněze? sw. swátosti newádí on w posměch a w opowržení? Nerouhá se Swatým a Swětcům Božím a poswátým wěcem? Nedává zlí člověk nejwice jazykem na jawo, že se za wiru stydí? Ano zapíračem a rouhačem Boha, nepřitelem Božím, zrádcem a nehončím ďablůw jest jazyk w ústech zlého člověka; což neshýšíte to sami, jak jazyk w ústech zlého člověka, jak zlí člověk Boha uráží? Neutíkáte často, abyšte neshýšeli rouhání jazyka zlého člověka?

A čím jest jazyk w ústech zlého člověka ohledem na bližního? Ohledem na bližního bývá člověka nejwětšim sřúdcem; hle což není to jazyk lidský, který bližního o wiru a swaté náboženství okrádá? není to zlí jazyk, který i lhostejnosti we wěre swádí? není to jazyk lidský, který bližního o ctnost a nábožnost připravuje? není to jazyk lidský, který ze ctitelů Božích nepřátelů Boží a ctitele ďabla čini, i hříchů a i nepravostí, i zatwřelostí a nelajcností jiné swádí? není jazyk lidský w ústech zlého člověka tím nejwětšim swádcem lži? Není to jazyk lidský, který pomluwou a na cti utrhaním bližního o čest a dobré jméno člověka okrádá? není to jazyk utrhačský, který i o wěděle, slávu, chléb a almužnu jiné připravuje? není to jazyk zlách lidských, který buď falešnou přísahou nebo sřrže křivé swědectwí bližního o práwo, o statek a jmění olupuje? není to jazyk lidský zlách a bezbožný, který lidské domácí pokoj a swornost přiwádí, ržnice, křivky a nepřátelství zplojuje? nedává se jazykem to nejwětšim pahoršeni wšeho druhu bližním swým? newraždi on spojenošť lidskou, nerozdmouje zlí jazyk manžele, bratry a sestry, přátele a přibuzné? není on hrobařem blaha bližního? Ano zlí jazyk jest tím nejwětšim sřúdcem bližního!

A čím jest zlí jazyk ohledem na samého člověka? Sřiz i předsřlého myšliti, že jazyk zlého člověka samého nejwětšim sřúdcem a nepřitelem jest; nebo jazyk, který Boha uráží a bližnímu sřtodi, jazyk ten musí nutně tím nejwětšim sřúdcem samého člověka býti, musí býti wrahem nejmrtešně duše jeho! Nicím si tak člověk neubližuje, jako swým

zljm jazykem; jazykem se pohřššuje zlí člověk proti Bohu a proti bližnímu; jazykem si nejwíc sřtodi; on si sřtodi jazykem na duši, nebo zasazuje ji rouhawými a newěrectwými řečmi, oplzřivými přisněmi, pomluwami a na cti utrhaním, swádením a pahorššením, zamlčowaním hříchů we swaté zpovědi, lži a křiwým swědectwím a křiwou přísahou, rány smrtelné. Jazykem si sřtodi zlí člověk na cti a dobrém jměnu, často na jměni a swobodě, nebo pro zlá, rouhawá slowa, pro falešná swědectwí a křivé přísahy bývá trestán a uwěznován.

Jazykem podkopává si zlí člověk své časné blaho, připravuje se o pokoj a spojenošť, často i o swobodu a jmění; jazykem okrádá se zlí člověk i o wěcnou blaženost, co ani jinak býti nemůže; zlí člověk, který jazykem swým Boha uráží a hněwá, bližnímu sřtodi, i zlému bližního swádí a od dobrého odwracuje, we zlému ho utrhuje, který dáwa weličá pahorššeni, i nemusí jazyk ten duši smrtelné rány zasazowati? Bůh chce, abychom práwě mluwili; On uzdrawil a poswětil jazyk náš mocným „Effeta“ na řtu swatém; On nás milostí Swou předchází a doprowází, jen abychom dobře a práwě mluwili; jestliže ale wzbor tomu práwě nemluwíme, nemusí jazyk zlí duši usmrtiti? ano usmrcuje ji; již w starém zákoně stojí psáno: W mnoho padlo ostřosti meče, ale ne tolik, jako kterých zahynuli jazykem swým. Blahoslavených, kdož netáhli jazyka, a w okowech jeho neni swázán, nebo jeho jest jeho železně i smřt jeho jest smřt nejhorší, a mnohem lehčí jest hrob nežli on.“ Sir. 28; a opět stojí tam psáno: „Smřt i žiwot w moci jest jazyka“ Přisl. 18, 21.

Pán Ježiš prawi: „Dobrý člověk z pokladu dobrého wynášti dobré: a zlí člověk z pokladu zlého wynášti zlé. Ale prawim wám, z každého slowa prázdného, kterých mluwiti budou lidé, wydají počet w den soudný. Nebo ze slow swých budeš ospravedlněn, a z řeči swých budeš odsouzen.“ Mat. 12, 35—37.; sw. Jan Zlatoúřský prawi: „Newiš-li, že nejwětšim částí prominěni a pokut w řečech má půwod swůj?“

Sw. král Dawid táže se: „Hospodine, kdož bude přebýwati w stánku twém?“ a odpowídá takto: „Kdo chodi bez posřtrny a čini sprawedlnost; kdo mluwi prawdu w řdci swém, a nečiní lži jazykem swým.“ Žal. 141, 1—3.; choďte tedy bez posřtrny, konejte sprawedlnost, mluwte prawdu w řdci swém, a lži jazykem swým nečiněte, a bude te neřky w stánku Božím na nebesích wěčně přebýwati. Amen.

Starý Bůh.

Powidka pro lid. Dle německého podání D. J. R—s. (Potračowání.)

„Rdyž Pius VII. z dějin dokázal,“ končil hrobě swou řeč, „že Bůh wšechny utiřlowatele papořské

pošoril a zničil, napomínal wasseho slawného strýce slowy mocnými, důtklivými. Nikdy mi ona slova papežowa z paměti nemohly. Wečnē státi bude ona wznesená postawa smátého starce přede mnou. „Starý Bůh žije ještě!“ zvolal tehdy na císaře. „Uvidím, jak boží rámě vás zničí. Míra wasse je naplněna. Brzy budete sdílet smutný konec wšech utlačitelů papežů.“ — Tak wěstil Pius VII., a jeho předpověď se vyplnila dříve, než uplynulo dvě let.“

„To je zajímavé!“ zvolal Napoleon. „Stu-
tečně tato náhoda dodává hrozbám papežovým
věry!“

„Nikoliv náhoda, Sire! Když dějinné události
wšech století tak zjevně dokazují, že Bůh jest
ochráncem svého náměstka na zemi, nejmimo o tom
pochybowati.“

„Je mi líto, že nemohu sdíletí wasseho pevného
přesvědčení, milý hrabě!“

„Ani váš strýc nechtěl uvěřití ve Fontainebleau
— na Sw. Heleně uvěřit. S tím mám říci, jak
se w zajetí o tom wyslowil?“

„Znáte mou úctu ku wšem wšerokým nesmrtel-
ného císaře,“ odvětil Bonaparte.

„Opět a opět ujišťowal wznesený zajatec: „O,
týž bych mohl wytrhnouti na wšechy, jimž moc
je dána na světě, — ctěte náměstka Kristowa, neu-
tískujte ho, neurážejte ho, nepronásledujte papeže,
neboť váš zničí trestající ruka wšemohoucího
Ochránce stolce Petrowa!“ — Tak mluvil císař
na Sw. Heleně. A já, Welicenstwo, mám to
štěstí, že w nebezpečných dnech mohu vám opako-
wati slova geniálního ducha!“

Utrapy zajetí asi zlomily sílu úsudků a zásad
císařowých,“ odpověděl Napoleon.

„A váš strýc právě naopak ujišťowal, že ne-
štěstí zohřilo jeho bystrozrak,“ pravil Rethel.

„A piece odporuje jeho náhled událostem,“
wskočil mu císař do řeči. „Od mnoha let utískuje
Rusko církev, papeže, — proč mestrá Bůh je ztre-
stati?“

„Odpusťte, Sire! Rusko nikdy nemypubilo pa-
peže, nezajalo ho, ani ho nemydalo jeho nepřátelům.
A dále, považte rozdíl mezi polobarbarským, schis-
matickým Ruskem a naprosto katolickou, wzdělanou
Francií. Rusko neuznává papeže; není tedy po-
woláno k ochraně církwe. Awšak Francie, jejíž
poslání je wznesenější a jejíž powinnosti jsou da-
leko wětší, má welikou odpovědnost. Ostatně ne-
mohlo waffi pozornosti ujití, že i nad Ruskem se
stahují mraky, z kterých w budoucnosti blesky sse-
hají budou za trest pro jeho twrdosijné odloučení
od prawdy a pro jeho polowicaté nepřátelství proti
nejwvyššimu Wítězi národů!“

„Nebudu se o tom s vámi přiti, hrabě!“

„A nejen váš strýc, ještě též jiný geniální kníže
nové doby považuje každé nepřátelství proti církwi,
každé pronásledowání papeže za nebezpečné státní,“
pokračowal horlivě Rethel. „Mním slawného

Bedřicha, krále pruského, jenž od mnohých „Weli-
chm“ jest zwán. Víte, že Bedřich II. byl přítelem
poesie. Co s důrazem chtěl a slawně jaksi říci po-
tomstw, to zwerššowal. Jeho testament pak ob-
sahuje mimo jiné též toto:

„O Jesuítu jazyka si neotírej, příteli,
neb oni už welmi mnoho trpěli,
w úctě welké měj wždy kněze.

Nehroz papežowi zbrani.

al tě Bůh twůj neporani,

al se trest na twoji šíji nejweze.“

„Dělal pruského krále není pro nás směrdatné.“
chladně odtušil Napoleon. „Nechme toho. Diky
za důkazy waffi dobré vůle.“

„Welicenstwo, zapřísahám vás, abyste nezne-
uznáwal nebezpečí této důležitě věci“, rozčileně wytrhl
hrabě. „Smlouwa, kterou chcete wydati papeže
jeho nepřátelům, zase uwrhne Francii do propasti
záhuby. Jsem o prawdě toho pevně přesvědčen,
co Pius VII. ve Fontainebleau propověděl, a co
váš strýc sám — omšsem už pozdě — za prawdu
uznal. Francie byla hrozně potrestána za zupnost
proti stolci Petrowu wpádem cizích národů. Zežto
Bůh od wěků na welky tůž jest a nemění se, budou
týž příčiny mítí týž následky. Dowoli-li Francie,
by Pius IX. byl úplně oloupen, bez ochrany za-
nechán, zajat, nebo dokonce usmrcen, z čehož nic
se nemůže státi bez přiwolení Wasseho Welicenstwa
— potom budou —“

Zamlčel se.

„Ruže, — potom budou?“ pravil císař.

„Zase cizi národové Francii pustostiti a Wasse
Welicenstwo stihne ošud welikého wasseho strýce.“

Zase zmizely oči Napoleonowy a zase podobal
se mrtwé fosse.

„Zdá se, že neznáte swětowého postavení, milý
hrabě!“ odtušil chladně. „Francie je pánem a
wládcew Evropě.“

„Sire, nezapomínejte, že swět se mění a jen
nejwvyšší Wládce trwá.“

„Dostí! Jak pravím, děkuji vám!“

„O, Welicenstwo — i byt bych upadl w ne-
milost waffi, opakuji swou prosbu: Nemhdávejte
Sw. Otce jeho nepřátelům! Starý Bůh ještě
žije!! Pomněte slow swého strýce: neutískujte,
neutlačujte papeže, jinať váš zničí trestající ruka
Wšemocného Ochránce stolce Petrowa!“

Císař powstal. Pohrdavě poňn ruky a odmi-
tawě poňn hlavy dával narozuměnou hraběti,
by se wzdálil.

(Pokračowání přišle.)

Naklada a porada zodpowědně J. Keitel,
fardr w Oldřisowě.